

11654 458

№ 9

22.V. 1902 г

Варна

p_K59A_005984

Мило гълъбче,

Преди да ти отговоря на многото въпроси в затвореното ти писмо от 18 т.м. ще ти опиша подробно как прекарахме вчерашния ден - Константинов и Еленин ден /21 май/. Още на 20 аз съобщих на всички домашни, че искам да им предложа да направим една разходка в местността "Трака" във варненските лозя, гдето има дебела сивка и студена вода. През там се минава, за да се отиде на манастира Св. Константин и Елена, гдето има панаир на този ден. Вчера сутринта рано аз наемам два файтона и с целия багаж: татко, мама, децата, аз и едно цяло изпечено агне с всичките му гарнитюри, потеглихме за "Траката", гдето след три четвърти бяхме разположени под сивката на един столетен кавак. През всичкото време се веселихме, ядохме и пихме все за твое здраве; при всяко дигане на чашата с вино всяко от децата или татко или мама ще кажат: "Честит и имен ден, бъдете щастливи"!!...

Най-после стана часа 7 и файтоните дойдоха от града да ни вземат. Ний потеглихме. Целият път: от "Траката" до града е покрай морето, на една височина от 250 - 300 метра. Навсякъде зелено, птичките пеят, морето тихо, да се огледаш в него, а ний на файтона летим над него, като се наслаждавахме от чудния му изглед. Тук таме из морето има да светят запалени фенери, това на рибари, които нощно време ловят риба, там, нейде далеч, в небосклона се показват мачтите на някоя геминилили параход, чуват се понякога песните на някоя закъснели пемеходци и т.н. и т.н... Чудесно, прекрасно. Картина - обаятелна...

На първия файтон бяха: мама, татко, Владимир и Методий, а на втория: аз, ~~Крун~~ Крун, Райна и Марийка. През всичкото време, от "Траката" до града от нашия файтон се разнасяха по лозята нашите безгриж

ни и весели песни. Ти, миличка, не можеш да си представиш каква може да е тази картина... Нека бъдем живи, та идущето лято може да дойдем да прекараме един месец тука.

Върнахме се в къщи изморени, но крайно доволни. След половин час аз отидох до театъра да видя само как отиват работите и след първия, т.е. втория акт си дойдох в къщи. Играха "Лудетина". Мислех още снощи да ти напиша всичко гореизложено, но бях много изморен, а тъй като пощата замина в 12 ч по обед рекох си, че имам време и сутринта да го напиша и да успея да го изпратя с дневната поща.

.

Мило ми, сладко гълъбче, онзи ден, когато си говорехме по телефона аз бях цял в смущение. Мене много чудно ми се виждаше, че щом те попитам нещо ти изведнъж ми отговаряш с един много малко изменен глас. Отговаряш ми моментално, а пак не мога да те видя... колко се измъчих да знаеш. При мене беше вуйчо. Той само ми се смееше, че съм се развълнувал дотолкова. Ти ми каза, че никакви известие още не сме получили за онзи багаж, който ви изпратих преди подаръците. Прати моля ти се Неделя на митницата /т.е. на гарата/ да потърси дали няма някой неща на адрес: Елена Неделева. Аз не мога да вървам, че може с тези неща да се случи някое нещастие. Аз те чакам с нетърпение докато ме успокоиш.

Сега искам да ти отговоря на многото зададени въпроса: Мене ми се струва, че да се запишеш ~~е~~ като членка на знанското женско дружество няма си хая. Впрочем, нека когато си дойда и разбера по-добре работата, аз ще те посъветвам по-добре. Засега остави този въпрос висящ. На Иванови ще пиша още днес. Искам и на Гюзелеви да пиша, но като не знам номера на къщата им, ще пиша чрез

71
V
редакцията на "Задружен труд". Статията в това списание още не съм чел. Впрочем аз няма защо да я чета, защото почти всичко, което е писано там, може да се рече че наполовина е моя диктовка. Тодоров, авторът на статията, от мене черпа сведения по много работи на нашия театър. Но аз все пак ще я прочета, макар че още преди да се напечати, аз и знаех съдържанието.

Ти казваш, че ще изядеш една лъжица сладко и за мене, а пък аз изпих няколко чаши вино за твое здраве. Вчера цял ден моята мисъл буквално беше заета с тебе. Въобще колкото по-малко време остава да се видим аз непрекъснато мисля за тебе. И деня и ноще. Вижда се, мило гълъбче, аз все още продължавам да те обиквам все повече и повече. Понякога ти ми се представляваш като ангел, който бди над мене. Това е затова, че често мечтая да живя за нашия съпругески живот: ти хубава, млада, весела около мене чуруликаш и постоянно ме обикваш с горещи целувки, а пък аз за благодарност те притискам към сърцето си и ти отговарям със същите целувки.

Мило ми съкровище, нали е така? Нали ти винаги ще ме уподобяваш и пренасяш в оня чуден необясним мир, за който си достойни само божествата? Нали на твоите гърди ще си откъхва моята уморена глава. Впрочем, това вече е бивало, затова аз няма защо да те питам още веднъж. Но мене много приятно ми става, когато заговоря с тебе по този въпрос. Ти знаеш защо? Затова че ти си единствената от която очаквам всичко и че ти си първата, която ме обичаше тъй пламенно и горещо и която аз обожавам и коленича пред нея...

Вънчо ми донесе пиесата "Идиот" от Петербург. Онези ден аз почнах да я превеждам. Когато дойдем във Видин или в Плевен тя ще бъде вече преведена.

Миличка, писмото ти от 10 май получих още в Бургас. Още не бях се надигнал от кравата и келнера ми го подаде в леглото. Сладко и хубаво му става човеку, когато получи още в леглото си писмо от милото си либе. Струва ми се на това писмо аз не бях ти отговорил? Извинявай, гълъбче, ако е тъй.

Миличка, скъпа Еленке, недей се мъчи много, недей мисли много. Това ти вреди. Повздържай се повечко. Ти, миличка, недей забрави само едно, че каквото и да стане, аз съм твой, вечно твой, и ти си моя. Стига, че двамата се държим тъй здраво и сме дотолкова искрени един към друг. Малко остава. Всичко 35 дена. А след това... О, аз цял треперя при тази мисъл... Ти казваш, че майка била пак болна. От какво, да не бъде от стомах? Предай и моля ти се, моите най-сърдечни и синовни благопожелания на скорошно оздравяване. Мама сега е много здрава, а също и всички други. А твоето момче е здраво и читаво като камък. Колкото за къща, ето какво ще ти кажа: засега си стойте в сегашната, а към 15 - 20 дний непременно намерете някоя, която да отговаря на хигиеническите и други условия. Ти чети във в. "Поца", там винаги има обявления за давания под наем на къщи. Щом като ми пишеш, че сте намерили подходяща къща, която да не струва повече от 45 - 50 лева месечно, ще ми съобщиш, а аз ще поговоря с вуйчо относително това, как те мислят. Дали ще им стоят нещата в тази къща, или нещо друго ще направят. Но във всеки случай най-хубавото, което трябва да направите с майка, това е то: да стойте в наетата /настоящата/ къща до 25 дний или до 30 дний, но до това време да намерите друга къща. И щом си дойда аз от провинцията ще се пренесем там, след което аз пак ще дойда тука във Варна, за да доведа нашите в София и тогава ще направим сватбата. Така, че аз мисля да не повдигам още отсега въпроса за пренасянето в друга къща пред вуйчо ви. Това ще стане

ясно само по себе си щом се върнем от провинцията.

Мило създание, скоро приближава часът да замине пощата, затова нека засега да прекъсна писмото си, което ти досега четеше с голяма наслада, в което не се съмнявам. Тази вечер играем "Отец", утре "Добрите приятели" в петък ще заминем по 12 часа /обед/ в Шумен. От петък ти вече ми пиши там. А даже утре, като получиш това ми писмо и смяташ да ми отговориш, пиши ми вече в Шумен, а не тука. Там ще престоим не повече от 4 дена. Когато дойдем в Русе искаш ли да те повикам пак по телефона?

Д.виждане мило ми гълъбче, сладко създание. Целувам те хиляди пъти по алените устни и ти пожелавам много здраве и спокойствие!!...

Вечно твой Атанас.

Варна, 22.V.1902 г.

Много здраве от всички домашни. Всички изобщо, както майка също и тебе, поздравяват с именния ви ден.

Получихте ли телеграмите вчера от мене?

Атанасчо.

Целувам те сладко, сладко, мило, хубаво, добро и чудесно създание

Писмото няма да го прочета, защото няма време, ще пропусна пощата, затова колкото грешки, особено пропуснати букви им ти ги прибави.